

Prvi predsednik po sili razmer

Na knjigo dr. Boža Repeta se bo bržkone vsulo za naše morje pripomb, sicer pa je njen avtor na televiziji dejal, da bi bila lahko knjiga pol tanjša. Lahko pa bi bila tudi nekoliko ali precej debelejša, če bi vanjo vtaknil, napisal tudi tisto, čemur se je zdaj izognil. Toda jaz ga ne kanim kritizirati, saj je on zgodovinar z naslovom, jaz pa le pisun, pa bom zato napisal kaj v njuno podporo, točneje podporo v knjigi obravnavanega. Milan Kučan je postal naš prvi predsednik po sili razmer, tako rekoč nehote, ne da bi resnično hotel. Da je resnično tako, morate vzeti v roke Delavsko enotnost s 17. aprila 1987, kjer je na naslovnici ob fotografiji Milana Kučana zapis o izročilu Čebin (Manifest je komuniste povezal z množicami) in podnapis Mi nimamo in nočemo druge države, vse skupaj pa je napisano po posvetovanju v skupščini. Ja takrat je tovariš Milan Kučan dejal, da je federativna država tudi naša slovenska država in naprej: Mi druge nimamo in nočemo imeti, ker je ne potrebujemo. Prvi predsednik demokratične republike Slovenije je potem postal, ker so slovenski ljudje tako hoteli in so ga izvolili. On se prav gvišno ni skorajda čez noč toliko spremenil, da bi hotel biti predsednik države, ki je ni hotel, bejžte no, takšen pa on ni! In hkrati z demokratizacijo, s prvimi večstrankarskimi volitvami, je prišla privatizacija, točneje rop stoletja, ko je bil Prvi predsednik, takrat že gospod, Milan Kučan tako zgrožen, da je ostal brez besed, ko je videl, da v prvi vrsti kradejo

moralno-politično neoporečni, se pravi še včerajšnji komunisti, saj drugi niso mogli biti pri koritih in napajališčih. MK je bil tako zgrožen, da ni prišel do besede niti, ko so mi časopisi objavili 10. 12. 1992 zapis z naslovom Obtožujem: stranke skupščine, vlado, predsedstvo RS, sodstvo, policijo, GZ, ker niso nič naredili zoper divje lastnjenje družbene lastnine. Ta tekst je bil objavljen dve leti po osamosvojitvi, 12. 2. 1998 so mi ponovno objavili isti tekst z nadaljevanjem: krasti malim delničarjem in novo zaposlenim je gospodarski kriminal, soglasje PIDov in skladov pa korupcija. To je bilo leta 1998 in do 8. 4. 2002 so se spreminjali le datumi in takrat sem predsednike Milana Kučana, Janeza Drnovška in Boruta Pahorja z odprtim pismom povprašal, če je v nacionalnem interesu, da se kraja družbene lastnine nadaljuje z ropanjem delničarjev. Molk nekdanjih komunistov in predvsem Milana Kučana je razumljiv, tiči pa v globoki osebni prizadetosti, ko so videli, da njihovi nekdanji komunisti, soborci lakomno grabijo in ob njih svetlih zgledih še drugi, raznobarvni dolgoprsteži. Ja, prav je imel še tovariš Milan Kučan, ko je dejal, da nočemo druge države, saj je že takrat vedel, da gre v kapitalizmu za izkoriščanje človeka po človeku, v socializmu je pa ravno obratno. Zato je vsaka kritika na račun BR ali MK neupravičena, krivi so predvsem voli-vci.

JOŽEF PRAPROTNIK, KRANJ